

NETIKĖTAI PAŽADINTA RUBĖ neramiai vartėsi lovoje. Visą naktį ji buvo tarpais sąmoninga, tarpais ne – ne visai pabudusi, bet ir nemiegojo. Beprotiškuose, šiurpą keliančiuose sapnuose buvo keista jausti, kaip mama guldo ją į lovą. Pojūtis buvo malonus, bet, suprantama, to negalėjo būti. Rubė gyveno viena, o po tėvų sprendimo praėjo jau penkiolika metų. Rubė apgailestavo, kad vakar šėlo „Revoliucijoje“. Ji pyko ant gyvenimo, norėjosi į viską spjauti, bet nei galėjo, nei norėjo atsisakyti nemokamų gėrimų, kuriuos jai siūlė viltis į ją dėję vyrukai. Dar buvo tablečių, kokaino – viskas susimaišė. Bet ji tikrai negalėjo tiek prisigerti ir tiek prisiuostyti, kad taip blogai jaustųsi! Pasivertė ant vieno šono, paskui ant kito ir ant tvinksinčios galvos užsitraukė antklodę. Šiandien jos laukė rimtas darbas – netrukus turi užėiti mama, – bet staiga Rubė suprato, kad ji nepajėgs. Jai tik norėjosi pabėgti nuo pasaulio, pasislėpti pagiriose, kur jos nepasieks nei artimieji, nei atsakomybė, nei išdavystė ar ašaros. Ji norėjo, kad gyvenimas paliktų ją ramybėje, nors porai valandų.

Ji pakišo galvą po pagalve ir tyliai suvaitojo. Po pagalve buvo stebėtinai vėsu, vėsiau nei įprastai, tad nors trumpam atsigavo, aprimo skausmas. Šitoj mažoj slėptuvėj ji galėtų... Kas tai? Koks čia kvapas? Kuo atsiduoda šitie užvalkalai? Jie... kitaip kvėpia. Iš išgąščio pagirios ėmė sklaidytis. Jos patalynė visada kvėpėdavo citrusais. Ji naudodavo tą patį skalbinių minkštiklį kaip ir mama. Tai iš kur levandų kvapas? Rubė gulėjo

užsimerkusi, ant galvos užsidėjusi pagalvę. Kai pabandė prisiminti vakarykščius įvykius, galvą pervėrė nuožmus skausmas. Ji glamonėjosi su vaikinu, paskui dar su keliais pafliirtavo... Bet nejaugi parėjo namo ne viena? Ne, sugrįžo viena. Ji prisiminė, kaip ant stalo numetė raktus ir atsigėrė vandens tiesiai iš čiaupo virtuvėje, paskui išgėrė „Nurofeno“ tabletę ir krito į lovą. Tai buvo vakar vakare? Ji pajuto, kaip ėmė tankiau kvėpuoti, kaip užspaudė krūtinę. Kur inhaliatorius? Ištiesė ranką ir ėmė čiupinėti virš naktinio stalelio – girta ar negirta, bet inhaliatorių visada pasidėdavo lengvai pasiekiamoje vietoje. Tačiau stalelio ten nebuvo. Ji dar toliau ištiesė ranką. Nieko. Nėra to prakeikto stalelio! Ranka atsirėmė į sieną. Į šiurkščias plytas. Jos siena ne to... Rubė nusiėmė nuo veido pagalvę ir atsisėdo. Ji išsižiojo, bet iš gerklės išsprūdo tik vos girdimas aiktelėjimas – iš baimės ji visa sustingo, užėmė kvapą. Užmigo savo gražioje, jaukioje lovoje. O pabudo šaltame, tamsiame rūsyje.

SAULĖ RITINĖJOSI DANGUMI ir Karšolto paplūdimys atrodė didingai: ilga auksinio smėlio juosta švelniai glaudėsi prie ramių Solento vandenų. Endis Beikeris patapšnojo sau per šonus – Karšoltu užsibaigė kelias, taigi, nors paplūdimys nepaprasto grožio, bet čia beveik niekas neužklysdavo. Su Keite ir vaikais jie čia buvo vienui vieni, pasiruošę puikiai praleisti šeštadienį prie jūros. Jie užkando, pažaidė lėkščiasvydį, Endis išgėrė kelias skardines alaus ir įtampos po darbo savaitės kaip nebūta. Palikęs sūnus kasti griovio – tai buvo padūkusių dvynių įžanga į kautynes, – jis vienas leidosi prie vandens. Kas čia taip raminaimai veikė? Nuošalumas? Vaizdas? Jūros bangų mūša? Vanduo užliejo Endžio kojų pirštus. Jis čia ateidavo nuo vaikystės. Buvo atsivedęs savo žmoną – savo pirmąją žmoną – ir vaikus. Jiedviem, žinoma, baigėsi nekaip, bet, žvilgtelėjęs į Keitę, kuri kasė ir pokštavo drauge su Tomu ir Džimbu, Endis pagalvojo, kaip jam pasisekė. Šis kampelis – tai jo prieglobstis ir jis visą savaitę laukė, kada galės čia atvažiuoti. Apsaugos firma gražiai atrodo tik popieriuje, bet jai vadovauti – didelis vargas. Anksčiau galėdavai pasamdyti puikių darbuotojų, bet tik ne šiais laikais. Gal dėl didelio užsieniečių antplūdžio, o gal tiesiog atėjo tokie laikai, bet atrodė, kad kas trečias darbuotojas vartoja narkotikus arba yra mergišius. Praeitą mėnesį klubo savininkas padavė jį į teismą už tai, kad vieną iš jo vyrų sučiupo tualete prekiaujant ketaminu. Tokiems dalykams jis jau per senas – gal jau laikas pagalvoti apie pensiją. Išgirdęs triukšmą Endis pakėlė

galvą. Garsas sklido iš už nugaros. Nuo vaikų pusės. Jie rėkė. Ne, jie klykė. Nelaukdamas nė sekundės, Endis pasileido bėgti per smėlį. Iš susijaudinimo daužėsi širdis. Gal juos kas nors užgavo? Jis pamatė Keitę, o kur berniukai?

– Keite!

Jinai net neatsisuko.

– KEITE!

Pagaliau ji pakėlė į jį akis. Jos veidas buvo baltas kaip popierius. Ji norėjo kažką sakyti, bet, nespėjus išstarti nė žodžio, prie jos pripuolė sūnūs, tarsi kas vytųsi. Endis žvelgė į juos sunerimęs ir nustebęs. Keitė priglaudė prie savęs berniukus ir nenuleido akių nuo griovio.

Kas ten buvo, kad juos taip išgąsdino? Gaišena ar... Endis priėjo prie griovio krašto. Nujautė, ką ten ras. Jau įsivaizdavo. Bet vis vien, dirstelėjęs žemyn, iš krūtinės vos neiššoko širdis. Duobės kraštai buvo statūs, griovys gilus, apie metrą, o jo dugne, drėgname smėlyje bolavo jaunos moters veidas.

Ji BEVEIK NIEKO nematė – akys buvo tarsi nudegusios. Vis labiau spaudė krūtinę. Rubei prasidėjo stiprus astmos priepuolis, iš baimės kvėpavimas pasidarė paviršinis, nelygus. Negailestingai daužėsi širdis, tarsi tuoj tuoj sprogtų. Kas čia, po šimts, darosi? Gal sapnuoja?

Įkando sau į ranką. Nusmelkė skausmas. Ji paleido ranką ir pamėgino įkvėpti daugiau oro. Ne, nesapnuoja. Galėjo suprasti ir iš to, kad sustirusi į kaulą. Drebėdama gulėjo lovoje ir bandė save raminti. Ji jaudinosi, kad neturi inhaliatoriaus, bet reikėjo susiimti ir suvaldyti baimę, antraip nualps. O to neturi įvykti. Tik ne čia. Ramiai. Stenkis jaustis rami. Galvok apie ką nors malonaus. Galvok apie mamą. Apie tėtį. Apie Kesę. Ir apie Konorą. Galvok apie pievas. Upes. Apie saulės šviesą. Prisimink, kai buvai vaikas. Kaip bėgiodavai po sodo purkštuvu. Galvok tik apie tai, kas gera ir smagu. Rubės krūtinė kilnojosi nebe taip smarkiai, kvėpuoti darėsi lengviau. Ramiai. Viskas bus gerai. Paaiškės, kad čia nieko tokio neįvyko. Pasirėmusi ant pagalvės ji giliai įkvėpė ir staiga sušuko:

– Ei! Ar čia kas nors yra?

Jos balsas keistai nuskambėjo ir dusliai atsimušė į netinkuotų plytų sienas. Kambaryje buvo tamsu, tik pro durų apačią skverbėsi šviesa, kurios užteko apsidairyti aplinkui. Patalpa buvo kokių dvidešimties kvadratinių metrų dydžio ir atrodė kaip paprastas gyvenamasis kambarys: lova, stalas su kėdėmis, viryklė, virdulys, kelios knygų lentynos, tik be langų. Lentos,

kuriomis buvo apkaltos žemos lubos, buvo medinės ir, keista, be jokio plyšelio, jokio šviesos ruoželio.

– Ei!

Jos balsas drebėjo, nors ir stengėsi užgniaužti kylančią baimę. Tyla, jokių gyvybės ženklų. Netrukus ji jau buvo ant kojų – reikia kuo nors užsiimti, tik ne sėdėti ir ne galvoti apie baisius dalykus. Perėjo per kambarį, paklibino sunkių geležinių durų rankeną, bet durys buvo užrakintos. Ji kaip paklaikusi apėjo visus kampus, ieškodama ko nors, kas padėtų iš čia pabėgti, bet nieko nerado. Kūnu perbėgo drebulys. Ji buvo mirtinai išsigandusi ir sušalusi į ledą. Žvilgsnis sustojo ties virykle. Tai buvo sena dujinė, su dviem orkaitėmis ir keturiais degikliais. Staiga Rubei šovė mintis užsidegti dujas. Keturi degikliai sušildytų kambarį, būtų šviesiau. Pasuko rankenėlę ir paspaudė žiežirbos mygtuką. Neužsidegė. Pabandė kitą degiklį, paskui kitus du. Ir šie neužsidegė.

Paskui apėjo viryklę apžiūrėti iš kitos pusės. Apie virykles ji nieko neišmanė, bet gal ir taip bus aišku? Neprijungta! Ten nebuvo jokių žarnelių, kuriomis viryklė turėjo būti prijungta prie dujų vamzdžio. Stovėjo tik dėl vaizdo. Rubė susmuko ant grindų. Iš akių pabiro ašaros. Jau ir taip buvo sutrikusi, o dabar išsigando iš rimtųjų. Kas čia per vieta? Kodėl ji čia? Ji stengėsi susivokti šitoje keistoje tikrovėje, galvoje vienas po kito kilo klausimai. Viltis greitai tirpo, skruostais riedėjo ašaros ir pupšėjo nuo smakro ant grindų. Staiga pasigirdo triukšmas ir ji pakėlė galvą. Kas tai? Viršuje ar rūsyje? Ir vėl. Žingsniai. Tikrai žingsniai. Jie artėjo. Sustojo prie durų. Rubė pašoko ant kojų – iškilus pavojui pagyvėjo. Tylu. Netikėtai duryse atsiradė siauras langelis ir plyšyje pasirodė akys. Rubė klupdama atsitraukė

atgal ir įsispraudė į kampą, kuo toliau nuo durų. Sudžeržgė atitraukiamas skląstis.

– PADĖKITE! – sukliko Rubė. Bet daugiau nieko nespėjo surikti. Durys plačiai atsivėrė ir kambarį užliejo šviesa. Mergina iškart užsimerkė, apakinta įsiveržusios šviesos. Paskui lėtai, atsargiai vėl atsimerkė. Tarpduryje stovėjo aukštas žmogus. Veido ji nematė, tik siluetą, ryškiai apšviestą iš koridoriaus. Jis stovėjo it šešėlis ir neskubėdamas ją stebėjo. Paskui, kaip staigiai sunkios durys atsidarė, lygiai taip ir vėl netikėtai užsimerkė. Dabar tamsiame kambaryje juodu buvo dviese. Rubė užsidengė veidą rankomis ir meldėsi Dievui, kurį netikėjo, prašydama, kad jos pasigailėtų. Bet, nepaisant maldų, vis vien žingsniai artėjo.

PAKRANTĖS PLENTU SKUBANČIĄ detektyvę inspektore Heleną Greis stiprus vėjas mėtė į šonus. Jai patiko ši nuošali nerija, kurioje ji dar niekada nebuvo. Taip atšiauru, atoku – tokios vietos kaip tik jai. Kelias driekėsi tolyn, tad ji dar labiau padidino greitį ir nurūko priešais vėją.

Netrukus pasirodė nusikaltimo vieta ir ji atleido rankeną, pamažu sulėtindama kavasakį iki pagarbaus 50 km/val. greičio. Detektyvas seržantas Loidas Forčunas jos laukė prie vėjyje plazdančios policijos juostos. Loido – jauno, protingo vaikino kaip iš reklamos apie etnines mažumas, dirbančio Sautamp-tono policijos pajėgose, – laukė graži ateitis. Helena jį mėgo ir gerbė, bet vis vien buvo keista, kad jis – jos dešinioji ranka. Kai vyko Elos Metjus paieška, Čarlė buvo laikinai pakelta į detektyves seržantes, bet ji nebuvo nuolatos keliama. O kai pranešė apie nėštumą, Čarlė iškart tapo chrestomatiniu atveju – artimiausioje ateityje ji liks savo ankstesniame detektyvės konsteblių poste. Tai buvo labai neteisinga, bet tokia buvo sistema ir dirbančios mamos visada nukentėdavo.

Senosios komandos nebeliko. Tonis Bridžesas metė darbą policijoje visam laikui, detektyvas konsteblius Graundsas netrukus išeis į pensiją, o Čarlė yra motinystės atostogose, iki gimdymo jai liko vos kelios savaitės. Loidas buvo jos naujasis detektyvas seržantas ir juodu turėjo du naujus detektyvus konsteblius – Sunkių nusikaltimų tyrimo skyrius dabar buvo visai kitoks. Jei atvirai, su tokia grupe Helenai buvo nejauku. Ji buvo

nespējusi perprasti naujų žmonių, naujai suburta komanda dar turėjo tarpusavyje apsiprasti. Tačiau vienintelis būdas tai padaryti – drauge pereiti ugnį ir vandenį.

– Loidai, kokių turi man naujienų?

Juodu jau buvo praėję policijos kordoną ir klampojo per smėlį prie griovio.

– Jauna moteris. Užkasta maždaug metro gylyje. Prieš kokią valandą ją aptiko du vaikai. Jie ten, kartu su tėvais.

Loidas parodė į ketveriukę, kuri stovėjo susisupusi į policijos antklodes ir uniformuotam policininkui davė parodymus.

– Ar su auka jie kaip nors susiję?

– Ne, jie savaitgaliais čia dažnai atvažiuoja. Žmonių paprastai nebūna.

– Ar gyventojų yra netoliese?

– Ne, artimiausi namai – už penkių kilometrų.

– Ar naktį švyturio šviesa čia pasiekia?

– Per toli.

– Vadinasi, tai puiki vieta atsikratyti kūno.

Jie tylėdami nuėjo prie griovio krašto. Duobėje Mereditas Volkeris, Sautamptono centrinės policijos būstinės vyriausiasis teismo ekspertizės pareigūnas, atsargiai atkasinėjo palaikus. Helenai apžiūrint vietą, baltu kombinezonu apsiredęs medicinos ekspertas grėsmingai klūpojo virš moters, kurios veidas atrodė visiškai ramus, tik prie plaukų, akių ir lūpų buvo prilipę šlapio smėlio.

Buvo atkastas moters veidas, pečiai, viršutinė kūno dalis ir rankos. Jos rankos buvo neapsakomai liesos, o oda labai balta ir jos vienintelė tatuiruotė tik dar labiau išryškėjo. Nors kūnas ir buvo apiręs, moteris atrodė keistai graži, juodi plaukai paryškinio tamsiai mėlynas akis. Helenai ji priminė brolių Grimų

pasakas, kuriose gotikinės damos laukė jas pažadinančio meilės bučinio.

– Kiek ji čia guli? – pasiteiravo Helena.

– Sunku pasakyti, – atsakė Meredithas. – Tokiame gylyje smėlis šaltas ir šlapias... kūnai puikiai laikosi. Žvėrių ar vabzdžių irgi nėra. Bet užkastas senokai. Sprendžiant iš apirimo, sakyčiau, dveji treji metai – Džimas Grivsas pasakys jums daugiau, kai nusiveš į morgą.

– Jeigu tik įmanoma, nusikaltimo vietos nuotraukų norėčiau jau šį vakarą, – pasakė Helena.

– Gerai. Tik nežinau, ar daug bus iš jų naudos. Tas, kas tai padarė, buvo labai atsargus. Iš ausų ir nosies išimti auskarai. Nagai nukirpti. Ir galite įsivaizduoti, ką potvynio vandenys padarė kaltės įrodymams.

Helena padėkojo Meredithui ir nuėjo prie vandens, iš kur nusikaltimo vieta matėsi geriau. Ji jau ėmė nerimauti. Kūnu buvo atsikratyta iš anksto kruopščiai pasiruošus, ir tą padarė asmuo, kuris puikiai žinojo, ką daro. Tai ne mėgėjo darbas. Ir galima nesunkiai spėti, kad žudikas tą yra daręs ir anksčiau.

– STOVĖK VIETOJ. Nesiartink.

Rubė buvo priversta trauktis į kampą. Ji iškėlė rankas, pasiruošusi gintis, bet čia pat suprato, kad toks jos judesys bergždžias.

Spragt. Į ją nukrypo stipri žibintuvėlio šviesa. Jos širdis ėmė smarkiai plakti matant, kaip šviesos pluoštas tarsi matuodamas perėjo per jos kūną: pirma veidu, paskui krūtine, šlaunimis ir tada žemyn iki pat pėdų. Nors ir buvo pasiryžusi tvirtai laikytis, bet drąsa išgaravo ir ji graudžiai pravirko.

– Nebijok.

Jo balsas buvo santūrus, ramus. Balso ji neatpažino, bet Sautamptono akcentas buvo labai ryškus.

– Labai prašau, paleiskite mane, – verksmingu balsu maldavo ji. – Aš niekam nesakysiu. Aš...

– Gal tau šalta?

– Meldžiu. Aš noriu namo.

– Jeigu šalta, galiu atnešti dar vieną antklodę. Noriu, kad jaustumėis patogiai.

Jo ramus praktiškumas ją gniuždė. Jis kalbėjo taip, lyg nieko neįprasto nebūtų nutikę. Lyg viskas būtų įprasta.

– Ar nori valgyti?

– Aš noriu namo, subingalvi tu. Nekalbėk... nekalbėk taip su manimi. Tik... nuvežk mane namo. Manęs ieškos policija.

– Rube, tavęs niekas neieškos.

– Manęs laukia tėvai. Šiandien ateis mama...

- Tėvai tavęs nemyli.
- Ką?
- Jie tavęs niekada nemylėjo.
- Ką čia paistai...
- Mačiau, kaip jie su tavimi elgiasi. Girdėjau, ką apie tave kalba tau už nugaros. Jie nori tavimi atsikratyti.
- Tai netiesa.
- Tikrai? Juk tu pati juos palikai, ar pameni? Tai kodėl jie turėtų tavęs ieškoti?
- Tokia šiurpi logika atėmė Rubei žadą.
- Ne... ne. Tu klysti. Tu meluoji. Jeigu nori pinigų, jie turi...
- Aš tau tik sakau tiesą. Tu jiems nereikalinga. O man reikalinga.
- Rubė užbaubė dar garsiau. Negali būti, kad tai vyksta.
- Aš noriu namo, – rypavo ji.
- Žibinto šviesa dar labiau priartėjo. Dabar jis stovėjo prie pat jos. Rubė nuleido galvą ir stipriai užsimerkė. Jinai jautė jo alsavimą. Krūptelėjo pajutusi, kad jis glosto jai plaukus.
- Džiugu tai girdėti, mieloji.
- Jo balsas buvo virtęs švelniu šnabždesiu.
- Nes dabar tavo namai čia.

ELISON SPARKLING BUVO gerokai įniršusi ant dukters. Jos buvo susitarusios susitikti vienuoliktą, – dabar jau beveik pirma valanda. Kur ji, po galais, galėtų būti?

Paskambinus į duris, jų niekas neatidarė, todėl Alison atsi-rakino pati. Rubė gyveno viena mažičiame nušiuosiam butuke. Ji buvo mėgėja linksmintis, todėl penktadienio vakarus dažnai leisdavo baruose, taigi, visai galimas daiktas, kad tūno po antklode, kenčia pagirias ir nieko nenori girdėti. Be abejo, gali būti ir taip, kad ji ką nors parsivedė (nors, žinodama apie dukters romantiškus nuotykius, Alison nesiryžo apie tai galvoti), bet ant kortos per daug pastatyta, kad dabar ji drovėtųsi.

Kiek reikėjo įdėti pastangų ir kiek nedaug beliko iki šeimos susitaikymo – Alison neleis visko sugadinti, nors Rubė būna tokia nepastovi ir užsispyrusi. Prireikė ne vieno mėnesio diplomatijos paruošti dirvai Rubės sugrįžimui – šiandien jiedvi ketino paskambinti buto šeimininkui ir užsisakyti furgoną daiktams pervežti. Šiandien tikra šventė, ilgai laukta diena, kai sveikas protas pagaliau nugalės nuoskaudas.

Elison nieko daugiau taip netroško, kaip grįžti į įprastas vėžes ir vėl visiems laimingai drauge gyventi. Tai kur ji? Kur ta Rubė – ir dar tokią dieną? Gal vertėtų paskambinti Džonatanui? Paprašyti, kad jis atvažiuotų? Ne, geriau jau neįduoti jam į rankas naujo ginklo, kai paliaubos dar tokios trapios.